

ISBN 978 90 00 40601 2
ISBN 978 90 00 40602 9 (e-book)
NUR 284/285

© 2026 Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.daniellebakhuis.nl
www.bestofyabooks.nl

Tekst: Daniëlle Bakhuis
Omslagontwerp: Saskia Janssen
Zetwerk binnenwerk: Mat-Zet bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervaelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Lieve _____,

Een boek lezen is jezelf leren kennen.

Bij elke keuze die de hoofdpersoon maakt, vraag je je vast onbewust af wat jij had gedaan in die situatie. Was jij ook bang geweest? Had jij een slimmere keuze gemaakt? Heb jij, misschien eerder dan de personages, wél door hoe het zit?

Bij een horrorboek gaat dat allemaal in een snelkookpan, want in welk ander genre komen de personages zo snel voor de keuze tussen leven of dood te staan? In welk ander genre komen we zo snel te weten wat er van iemand overblijft op het moment dat het er écht toe doet?

Ook een boek schrijven is jezelf leren kennen. En jezelf leren kennen is aan jezelf toe durven geven dat het tijd is om te stoppen.

De inspiratiebron voor mijn horrorboeken heb ik de afgelopen zeven jaar volledig leeggeschept. Wat overblijft, is een handvol modderig zand (zonder zelfs maar één miezerig druppeltje bloed erin). En dus is dit, na *Clownsnacht*, *Het huis zonder einde*, *De bloedzomer van 1997* en *De schreeuw van Westerdam*, mijn allerlaatste horrorboek.

En zoals een goochelaar die met pensioen gaat, besluit ik om alle trucjes die ik de afgelopen jaren heb toegepast om jullie het stuipen op het lijf te jagen, in dit boek met je delen.

Jullie hebben namelijk nog één verhaal van mij tegoed,
één los eindje dat al die tijd moest worden vastgeknoopt.

Dus bij dezen.
Pak je popcorn er maar bij.
Welkom bij het einde.

Liefs, Daniëlle

Schrijftip 1

We gaan beginnen! Introduceer je personages en maak de lezer vertrouwd met degenen met wie ze tijd gaan doorbrengen.

‘En? Zijn er nog vragen voor mevrouw R.D. Abbink?’

Mevrouw Kerkhoven klapt enthousiast in haar handen.

Vanuit mijn ooghoek kijk ik naar de klok boven de deur. De les duurt nog vijf minuten. Vijf minuten voordat deze schoolweek eindelijk voorbij is.

Niemand in de klas steekt zijn vinger op. Ongemakkelijk verschuif ik op mijn stoel.

‘Niemand?’ De stem van onze docent Nederlands schiet omhoog. ‘Jongens, toe nou. Jullie hadden toch allemaal een vraag voorbereid voor vandaag? Shelley? Wat was jouw vraag?’

‘Ik heb mijn schrift niet mee.’

‘Je weet toch nog wel wat voor vraag je had?’

Shelley schudt haar hoofd.

‘Dan verzin je nu maar iets.’ De stem van mevrouw Kerkhoven klinkt scherp. Zo scherp als een mes, denkt

mijn schrijversbrein meteen. Een scheermes. Een keukenmes. Een vlijmscherp keukenmes met een glimmend lemmet waarin de ogen van de killer weerspiegelen.

Naast me zakt Shelley onderuit in haar stoel. Ze zucht alsof mevrouw Kerkhoven het onmogelijke van haar vraagt.

Shelley is de eerste vriendin die ik maakte toen ik in Westerdam kwam wonen, nu twee maanden geleden. Ze is aanwezig, nieuwsgierig en gedraagt zich altijd alsof ze al tien levens heeft geleefd en allang weet hoe alles in elkaar zit.

‘Prima,’ zegt Shelley uiteindelijk. Ze knijpt haar donkere ogen tot spleetjes. ‘Waar haalt u uw inspiratie vandaan?’

Het kan niet anders of mevrouw R.D. Abbink moet deze vraag al honderd keer, nee, al duizend keer hebben gehoord. Het is namelijk exact datgene wat ik altijd te horen krijg als ik vertel dat ik later graag schrijver wil worden.

Serius? Schrijf jij? Voor de lol? Hoe bedenk je dat allemaal? Waar. Haal. Je. Je. Inspiratie. Vandaan?

Maar mevrouw R.D. Abbink doet net alsof Shelley een interessante vraag heeft gesteld en gunt zichzelf een paar seconden om na te denken.

‘Ei-eigenlijk is alles inspiratie,’ zegt ze. Ze stottert even. ‘De boeken die ik lees, de films die ik kijk, de gesprekken die ik heb met leerlingen op school, de grapjes die mijn man en kinderen maken. Een inspiratiebron is iets waar je als maker je creativiteit uit weet te putten. En ik denk dat je als schrijver al je zintuigen en al je ervaringen daarvoor mag gebruiken.’

Ik zie het meteen voor me: een bron waar je uit kunt

putten. Of nee, nog beter: een put waaruit je letterlijk allerlei ideeën kunt scheppen. In gedachten zie ik ’m al op een heuvel staan: een roodstenen put met zo’n aftandse, metalen emmer erboven. In de verte komt een schrijver aangesjokt, een oude versie van mezelf; krakkemikkig, grijs, dun haar, een kanten rok. Ze komt om haar dagelijkse portie inspiratie op te scheppen.

De stem van mevrouw Kerkhoven haalt me uit mijn gedachten. ‘Eens even zien... Tatum. Jij had ook nog een mooie vraag voor mevrouw Abbink.’

Schuin voor me verschiet Tatum van kleur. ‘Uhm, ja?’ ‘Over de titels,’ fluistert mevrouw Kerkhoven.

Tatum is mijn tweede en daarmee meteen ook mijn laatste vriendin die ik de afgelopen tijd maakte in Westerdam. Tatum is popperig knap en makkelijk in de omgang, lief, soms op het naïeve af. Ze is het figuur dat zonder twijfel bij een seriemoordenaar in de auto zou stappen, omdat hij zijn arm in het gips heeft en ze hem zielig vindt en wil helpen.

‘O ja!’ Tatum veert op. Binnen een seconde is ze weer de voorbeeldige leerling. Ze strijkt een blonde lok achter haar oor. ‘Hoe verzint u de titels voor uw boeken?’

R.D. Abbink neemt de laatste slok van haar koffie die inmiddels wel koud moet zijn. ‘Een goede titel verzinnen is soms nog het lastigste van allemaal. Die moet een miniverhaaltje op zich zijn. Bij een horrorverhaal luistert dat helemaal nauw: het moet direct een griezelige sfeer oproepen. Toch is het vaak geen hogere wiskunde. Wat klinkt meer horror: dag of nacht?’

‘Nacht,’ zegt Tatum.

‘Begin of einde?’

‘Einde.’

‘Lente, zomer, winter of herfst?’

‘Herfst?’ zegt Tatum, maar ze twijfelt. ‘Of winter.’

R.D. Abbink glimlacht raadselachtig. ‘Misschien is van die keuzes “zomer” juist wel het meest angstaanjagend.’

In de klas wordt het stil. Akelig, ongemakkelijk stil. En ik heb geen flauw idee waarom.

‘U bedoelt de bloedzomer,’ zegt Tatum dan. Haar toon is afstandelijk. ‘De bloedzomer van 1997.’

R.D. Abbink knikt. ‘Bloedzomer,’ herhaalt ze. ‘Zeg nou zelf, dat is toch geniaal verzonnen?’

‘Het is echt niet verzonnen, hoor.’ Shelley klinkt fel. ‘Mijn oom Jason was er zelf bij die zomer.’

‘Je oom Jason?’ Er verschijnt een denkrimpel tussen R.D. Abbinks ogen. ‘Je bedoelt dé Jason die bij de eerste moord aanwezig was? Is dat jouw oom?’

In de klas klinkt geroezemoes, maar Shelley reageert onverschillig. ‘Niet dat het echt boeit. Niemand van onze familie spreekt hem nog. Hij woont al jaren niet meer in Westerdam. Geen idee waar hij uithangt.’ Ze haalt haar schouders op. ‘Mijn moeder zegt altijd dat hij al jaren dood is voor haar.’

‘Zijn verhaal zou ik graag nog eens willen horen,’ zegt mevrouw R.D. Abbink. ‘Met die eerste moord is de bloedzomer toen tenslotte begonnen.’

Bloedzomer? Moord?

In wat voor plaats ben in vredesnaam terechtgekomen? Eerder vertelden Shelley en Tatum me ook al dat griezelige verhaal over Peter de Menseneter, de dorpskannibaal van Westerdam.

‘Pffff,’ doet iemand achter in de klas. ‘Die bloedzomer

is gewoon een slap verhaal om ons bang te maken. Weet je hoe lang geleden 1997 is?’

De rekenmachine in mijn hoofd begint te rekenen. In 1997 was mijn moeder, wat, twaalf? Dertien? Oud genoeg in elk geval om zich een bloederige moordzomer te herinneren. Maar ik heb haar er nooit over gehoord.

Mevrouw Kerkhoven kijkt op de klok boven de deur. ‘Tijd voor de laatste vraag, lieve mensen. Wie heeft er nog een brandende vraag voor mevrouw Abbink? Nu is je kans.’

Zenuwen kriebelen in mijn buik.

Ik houd er niet van om in de belangstelling te staan, maar de drang om deze vraag te stellen is groter. Ik moet het weten. Het zal het schrijven van het verhaal waar ik mee bezig ben zoveel makkelijker maken.

Aarzelend steek ik mijn vinger in de lucht.

‘Juliette!’ Mevrouw Kerkhoven kijkt me dankbaar aan. ‘Wat fijn! Wat is jouw vraag?’

Nerveus schraap ik mijn keel. Ik wou dat er niemand naar me keek. Ik wou dat ik niet had gezien dat Shelley met haar ogen rolde.

‘Ik, eh...’ Mijn stem klinkt hoog en pieperig. ‘Ik vroeg me af of alles in een verhaal altijd echt moet kunnen.’

Bedachtzaam zet mevrouw R.D. Abbink haar kop koffie op het bureau van mevrouw Kerkhoven. ‘Bedoel je in het echte leven? Dat wat je schrijft dat dat ook moet kunnen gebeuren?’ Ze schudt haar hoofd. ‘Ik denk het niet. Het mooie van fictie schrijven is dat we juist met de wetten van de waarheid kunnen spelen. Het hoeft niet echt te kunnen, zolang je lezer maar gelooft dat het echt

had kunnen gebeuren. Het is een heel dunne scheidslijn, maar dat is jouw taak als schrijver: je laat je lezer geloven in iets wat niet echt bestaat. Je mag niet zomaar iets verzinnen omdat het gewoon lekker spannend is om over te schrijven.'

Mevrouw R.D. Abbink kijkt naar mevrouw Kerkhoven. 'In een boek zou ik bijvoorbeeld nooit de naam van mevrouw Kerkhoven gebruiken. Dan ligt het er veel te dik bovenop dat ik een spannende naam wil gebruiken. In het echt is de waarheid dus soms ongeloofwaardiger dan dat je het kan verzinnen.'

'Kill your darlings,' zeg ik.

De ogen van R.D. Abbink lichten op. 'Je bent ook schrijver.'

Het is het gemak waarmee ze 'ook' zegt dat me licht in mijn hoofd doet voelen van trots.

'Wat voor soort verhalen schrijf je?'

'Zieke horror!' roept Shelley naast me. 'Toch, Juul? Over een horrorschrijver die zelf slachtoffer wordt van een horrorverhaal, of zoiets.'

'Serieus?' Mevrouw R.D. Abbink lijkt duidelijk onder de indruk. 'Klinkt goed. Heb je al een titel voor je verhaal?'

Meteen splitsen er in mijn hoofd twee verhaallijnen.

Een waarin ik word uitgelachen als ik vertel wat de titel is en een waarin de klas zwaar onder de indruk is van mijn titel en er iemand roept: 'Sick! Dat wil ik lezen, Juul!'

Ik kijk naar het afwachtende gezicht van mevrouw R.D. Abbink. En dan is er nog een derde verhaallijn. Die waarbij het me niets interesseert hoe de klas reageert,

want mijn titel bij een echte schrijver testen is gewoon waardevol.

Ik kuch om ruimte te maken in mijn keel. 'Oké, de titel van mijn verhaal is –'

En op dat moment gaat de bel.